

opusdei.org

Лист Прелата (грудень 2016)

«Існує ризик того, – зауважує монсеньйор Ечеваррія, – що метушня навколишнього світу, хоч ми самі цього не помічаємо, затуманює нас, заважає зосередитися на тому, що Господь знаходиться поруч». У посланні Прелата на грудень ідеться про час Адвенту.

16.12.2016

Любі мої, нехай Ісус береже моїх дочок та синів!

Після завершення Року Милосердя разом з усім світом розпочнемо період Адвенту і нового літургійного року. Церква заохочує пришвидшити нашу ходу до Господа. Ця рекомендація завжди є актуальною, проте в часі підготовки до Різдва стає ще більш нагальною.

У душі кожного з нас викарбовано слова, якими протягом наступних тижнів наповниться все: «*Veni, Domine, et noli tardare*» – «Прийди, Господи, не зволікай»[1]. Вони запрошують нас подивитися на Христа, згадуючи його земне народження у Вифлеємі і чекаючи – також із радістю та миром – його славного пришестя в кінці часів. Якщо нам бракуватиме цього завзяття, то, напевно, щоденні клопоти, монотонне повторення однаково схожих днів перетворять наше повсякденне життя на сіре беззмістовне існування,

зменшуючи радість зустрічі зі Спасителем.

І тому лунає цей чудовий вигук Церкви: «Прийди, Господи Ісусе!» Як пояснював святий Бернард, між першим і останнім Адвентом триває *adventus medius*, проміжне пришествя Христа, яке заповнює весь об'єм нашого існування. «Це проміжне пришествя уподібнюється стежці, якою переходять від першого Адвенту до останнього: на цій першій стежці Христос є нашим Відкупленням, на останній – з'явиться як наше життя; і на ній – Він є нашим відпочинком і нашою втіхою»[2].

У приготуванні до близького святкування народження Ісуса у Вифлеємі ці тижні допоможуть нам осягнути, як Бог наближається до нас кожної хвилини, очікує нас у таїнствах –

особливо в таїнстві Сповіді та Євхаристії – так само, як і в молитві та справах милосердя. «Прокинься. Пам’ятай, що Бог приходить. Не вчора, не завтра, а сьогодні, зараз. Єдиний істинний Бог, «Бог Авраама, Ісаака і Якова», це не той Бог, що перебуває в небі, не зацікавлений ні нами, ні нашою історією, але Бог-який-приходить»[3].

Кожен день цього очікування ставить нас поряд із Марією та Йосипом, також поруч із Симеоном, Анною та з усіма вірними Старого Заповіту, які прагнули пришестя Месії. Відчуймо спрагу Господа, «*моя бо втіха: бути з людськими синами*»[4], яка виражається в історії спасіння. Скільки зусиль ми докладано, аби відповісти? Звертаймо частіше наш погляд на Діву Марію та святого Патріарха: розмірковуймо, як вони

очікували, – з бажанням, що зростало кожного дня, – народження Сина Божого.

Доречно розважати над тим, що протягом місяців, які передували небесним подіям, їхні розмови точилися навколо Ісуса.

Набувають особливого значення слова нашого Отця:

«супроводжуй радісно Йосипа та Марію... і почувеш традиції Давидового Дому:

дослухатимешся до голосу Єлизавети та Захарії, тебе зворушить найчистіша любов Йосипа, і все сильніше битиметься твоє серце щоразу, коли називатимуть ім'я Дитятка, котрий народиться у Вифлеємі...»[5]. Я заохочую, щоб ми з більшою делікатністю та любов'ю читали молитву «Ангел Господній».

У нашій добі, такій складній і водночас захоплюючій, існує

ризик того, що метушня навколишнього світу, хоч ми самі цього не помічаємо, затуманює нас, заважає зосередитися на тому, що Господь знаходиться поруч. Ісус віддає нам себе цілком і відповідно просить у нас багато. Не розуміти цієї реальності означає не розуміти або не заглиблюватися в Любов Бога.

Проте не будемо уявляти собі незвичних та екстраординарних ситуацій. Господь очікує від нас зусиль у виконанні звичайних християнських обов'язків. Тому я пропоную вам, щоб ці тижні, – які в багатьох країнах позначені певним *crescendo* у зовнішньому приготуванні до Різдва, – спонукали вас до *crescendo* у вашому зосередженому спілкуванні з Богом та в радісному й щедрому служінні іншим. Посеред поспіхів, покупок – або в економічних обмеженнях,

можливо, пов'язаних із певною відсутністю соціальної безпеки, війнами та природними катастрофами, – ми повинні навчитися споглядати Бога. Так віднайдемо мир у серці. Погляньмо на Христа, що надходить, як коментував Папа декілька тижнів тому, цитуючи відомий вираз святого Авґустина: «Боюся, що коли Господь проходитьиме поруч, я не впізнаю Його; що Господь пройде повз мене в одній із тих осіб, малій та нужденній, і я не розпізнаю, що це – Ісус»[6].

Зокрема, намагаймося краще піклуватися про маленькі елементи благочестя, що роблять наші стосунки з Богом більш близькими та теплими й готують затишний прихисток для Дитятка Ісуса. Наприклад: робімо знак хреста без квапливості, усвідомлюючи, що Свята Трійця

перебуває в нас і що ми спасенні через Хрест; молимося природньо, але з побожністю під час благословіння та подяки Богові за їжу; у схилянні перед «вічним Вифлеємом дарохранительниці»[\[7\]](#) виявляймо непорушність конкретної та актуальної віри; робімо пожертву з посмішкою; вітаймо з любов'ю нашу Матір на зображеннях, готуючи протягом цих перших днів грудня урочистість Непорочного Зачаття... Під час небагатьох засушливих днів Діва Марія допоможе нам віднайти квіти, наповнені гарним ароматом, «*bonus odor Christi*»[\[8\]](#), про які розповідається в об'явленнях святому Хуану Дієго Діви Марії Гваделупської, яку ми згадуватимемо 12 грудня.

Починаючи з 17 грудня, очікування Ісуса стає сакральною нетерпеливим: «Ще бо трохи,

дуже мало часу, – і той, хто має прийти, прийде, не забариться»[9]. «Коли ми чуємо, що нам кажуть про народження Христа, затамуймо подих і дозволимо цьому Дитяткові промовляти до нас; карбуймо в нашому серці його слова, не відводячи погляду від його обличчя. Якщо ми візьмемо його на руки і дозволимо йому себе обійняти, він подарує нам мир у серці, що не проминає. Це Дитятко вчить нас тому, що справді є важливим у нашому житті. Народжується в бідності світу, тому що немає місця в заїзді ні для Нього, ні для його сім'ї. Знаходить притулок та захист у стайні, Його запеленали в яслах для тварин. І попри те, з цієї убогості проливається світло Божої слави»[10] .

Коли спілкування з Богом набуває цього спокійного і блаженного

смаку, такого властивого
Вифлеємському прихистку, то
навколо дозріває плід сімейної
атмосфери, переповненої ще
більшою радістю. Тому Церква
запрошує нас краще підготувати
серце протягом Адвенту і заохочує
забути дрібні скарги, галас, що нас
відволікає, поверховість
нагальних справ... Можливо, ми
займаємося безліччю справ, і нам
не вистачає спокою у спілкуванні
з Богом. Якщо нам вдасться
зберегти цей мир у відносинах з
Господом, ми зможемо передати
його іншим: тісніше співжиття під
час Різдвяних днів віддалить від
нас суперечки, злість, нетерпіння
чи легковажність, і зможемо
відпочивати та молитися разом,
зрощувати радість перебування в
сімейному колі, згладжувати кути,
які, можливо, мають місце в
нашій душі.

Не станемо перейматися, якщо, не зважаючи на нашу добру волю, ми деколи відволікаємося під час практики благочестя. Але будемо боротися, щоб навчитися отримувати необхідну надприродню і природню силу, аби перемогти цю неухважність. Відновимо із завзяттям наші зусилля для збудування в нас живого вертепу, де ми зможемо прийняти Ісуса, на основі молитов перед Народженням, хоч інколи й матимемо враження, ніби ми є головою в небесах. Думайте тоді, що святий Хосемарія не бентежився, коли відчував себе в такому стані. В 1931 році він писав: **«Я знаю одного віслючка в такому поганому стані, що якби він опинився у вертепі поруч із волом, він, покірний Творцю, з'їв би все сіно у стійлі»**[11]. Тому мене переповнює радість, що в багатьох країнах розповсюджується

традиція встановлення вертепа у домівках.

Цими днями не забувайте про самотніх людей або тих, котрі переживають потреби, кому ми можемо допомогти в той чи інший спосіб, усвідомлюючи, що передусім це приносить користь нам самим. Намагайтеся передати таку християнську поставу вашим рідним, друзям, сусідам, колегам: це один із багатьох християнських вчинків, які виконуватимуть деякі вірні Справи, що протягом різдвяних ночей підуть роздавати їжу та напої бездомним особам і тим, хто в цей час працюватиме, піклуючись про безпеку громадян.

Перед тим як завершити, хочу ще раз подякувати Святішому Отцю за ту любов, яку він виявив до мене минулого 7 листопада і за благословіння, яке уділив вірним та апостольській діяльності

Прелатури. Продовжуйте молитися за його особу та в його намірах, із міцною надією на Ісуса Христа, в найближче Різдво, щоб Він обдарував Церкву, Римського Понтифіка та весь світ повнотою благодатей.

Прийдімо з синівською довірою до Діви Марії протягом цих днів Непорочного Зачаття. Відчуймо святу гордість бути дітьми такої доброї Матері, яка своєю дією – як зазначив святий Хосемарія – ставить нас перед Ісусом. Такі стосунки допоможуть нам збільшити радість нашої близькості з хворими. Не переставайте розмірковувати над батьківською близькістю, з якою наш Засновник супроводжував нас під час перших святкувань Різдва в Справі: наодинці з Богом, з Марією та Йосипом і з кожним зі своїх дітей, які прийшли до Opus Dei.

З усією любов'ю вас благословляє,
просить більше молитов і більшої
вірності

ваш Отець

+ Хав'єр

Рим, 1 грудня 2016.

.....

[1] Літургія годин. Вечірня, I неділя
Адвенту. Молитва.

[2] Літургія годин. Середа I тижня
Адвенту. Друге читання.

[3] Бенедикт XVI. Проповідь, 2-
XII-2006.

[4] Прип 8, 31.

[5] San Josemaría. Santo Rosario,
segundo misterio gozoso.

[6] Papa Francisco. Discurso en la audiencia general, 12-X-2016 (cfr. San Agustín, Sermón 88, 14, 13).

[7] San Josemaría. AGP, sec. A, leg. 3, carp. 3, cit. // *Camino. Edición crítico-histórica* (ed. Pedro Rodríguez). – Madrid, 2004. – Rialp, 3ª ed. – P. 1051.

[8] 2 Kop 2, 15.

[9] ЄВр 10, 37.

[10] Papa Francisco. Homilía, 24-XII-2015.

[11] San Josemaría. Apuntes íntimos. – N. 181 (25-III-1931) // Cit. en J. L. Soria. *Maestro de buen humor*. – Madrid, 1994. – Rialp, 3ª ed. – P. 91.